

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: naos@agioiapostoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ ΣΑ' ΛΟΥΚΑ) 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2012

Η σύλληψις Του Προδρόμου και βαπτιστού Ιωάννου, Ραΐδος μάρτυρος,
Εανθίωπης και Πολυξένης οσίων, Νικολάου νεομάρτυρος Του
Καρωνεσιώτου, Ιωάννου νεομάρτυρος Του εκ Κονίτσης.
έτος 5ου Τεύχος 220

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Κυριακή 23 προς Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου 9 μ.μ. - 1 π.μ. Ιερά Αγρυπνία. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης, Αγίας Θέκλας Μεγαλομάρτυρος
2. Σάββατο 29 Σεπτεμβρίου 7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Οσίου Κυριακού του Αναχωρητού.
3. Πέμπτη 27-Παρασκευή 28 Σεπτεμβρίου, διήμερο ιερό προσκύνημα στη Νήσο Πάρο. (Παναγία Εκατονταπυλιανή, Ι. Μ. Θαψανών, Λογγοβάρδας, Αγ. Φιλοθέου, Χριστού Δάσους- Αγ. Αρσένιο.

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς περιγράφει την κλήση του Πέτρου, του Ιακώβου και του Ιωάννη. Ο Χριστός, αφού χρησιμοποίησε το πλοίο του Πέτρου για να κηρύξει στο λαό, τον διατάζει να ρίξει στη θάλασσα το δίχτυ. Κι εκείνος, παρά τον κόπο της προηγούμενης νύχτας, που μάλιστα δεν είχε αποδώσει καρπούς, από σεβασμό και υπακοή προς τον Διδάσκαλο έριξε τα δίχτυα στη θάλασσα και έπιασε τόσα πολλά ψάρια, που ήρθαν και ο Ιάκωβος με τον Ιωάννη με το δικό τους πλοίο να βοηθήσουν στην ανέλκυση των ψαριών, που γέμισαν και τα δύο πλοία σε βαθμό που σχεδόν να βυθίζονται. Μπροστά σε τούτο το αδιαμφισβήτητο θαύμα, που γέμισε δέος και κατάπληξη όλους τους ψαράδες, ο Πέτρος πέφτει και προσκυνεί τον Ιησού. Και ο Κύριος τον καλεί στο εξής να γίνει αλιέας ανθρώπων, να γίνει δηλαδή μαθητής Του και απόστολος του Ευαγγελίου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τόσο ο Πέτρος όσο και ο Ιάκωβος και

ο Ιωάννης, παράτησαν στην ακτή και τα πλοία τους και τα ψάρια και ακολούθησαν τον Χριστό, αποδεχόμενοι την πρόσκληση που τους έκαμε.

Στην διήγηση αυτή βλέπουμε κάποια στοιχεία της προσωπικότητας των αγίων Αποστόλων, τα οποία όχι μόνο διέκρινε ο Χριστός προκειμένου να τους προσκαλέσει να γίνουν μαθητές Του, αλλά αποτελούν και απαραίτητες προϋποθέσεις για τον καθένα μας, προκειμένου να είναι και να λογίζεται χριστιανός. Και αυτά δεν είναι άλλα από την απλότητα της καρδιάς, την υπακοή στο θέλημα του Θεού, την πίστη και την προθυμία.

Ο Χριστός ζητάει από τον Πέτρο να ρίξει πάλι τα δίκτυα στη θάλασσα. Ο απλός ψαράς της Γεννησαρέτ με απλότητα, χωρίς να προβάλλει αντιρρήσεις ότι είναι αδύνατον τέτοια ώρα να πιάσουν ψάρια, υπακούει στην προτροπή του Χριστού. Χωρίς να σκεφτεί τον κόπο, πρόθυμα «χαλάει» το δίχτυ και όταν βλέπει το μέγεθος του θαύματος, με πίστη πέφτει και προσκυνεί τον Χριστό. Η Πίστη του πάλι είναι που του υπαγορεύει, όπως και στους άλλους δύο φίλους του ψαράδες, πρόθυμα και χωρίς ενδοιασμό να εγκαταλείψουν τα πάντα και να ακολουθήσουν τον Διδάσκαλο.

Αν κοιτάξουμε την ιστορία της Εκκλησίας θα διαπιστώσουμε ότι τα στοιχεία αυτά, η πίστη δηλαδή, η απλότητα, η υπακοή και η προθυμία, είναι κοινά σε όλους τους αγίους, σε όλους εκείνους τους ανθρώπους που έβαλαν πάνω από τον εαυτό τους το Χριστό και την Εκκλησία. Είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που τους επέτρεψαν να ζουν και να κινούνται επάνω στη γη και παράλληλα να είναι πολίτες του Ουρανού. Είναι τα στοιχεία εκείνα που έχουμε όλοι μας ανάγκη προκειμένου να μη χάνουμε τον προσανατολισμό μας μέσα στον ωκεανό της ζωής και της βιοπάλης και να μην καταποντιζόμαστε από την καθημερινότητα.

Η Ζωή μας χρειάζεται πίστη. Χωρίς την πίστη στο Θεό, ο κάθε άνθρωπος τελικά μένει μόνος του επάνω στη γη, έρμαιο των περιστάσεων και των πειρασμών του βίου. Χωρίς την πίστη δεν έχει ούτε πυξίδα στη ζωή του, ούτε άγκυρα, δεν έχει δηλαδή ούτε προσανατολισμό αλλά ούτε και στήριγμα από το οποίο να παίρνει δύναμη. Και η πίστη δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά η βεβαιότητα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Θεάνθρωπος Σωτήρας μας, ο φίλος μας και ο αδελφός μας.

Χωρίς πάλι την απλότητα της καρδιάς ούτε η πίστη μπορεί να εδραιωθεί ούτε το θαύμα στη ζωή μας να γίνει. Αν αρχίσουμε να αμφιβάλουμε και να διερωτόμαστε για τα μυστήρια του Θεού, αν προσπαθούμε με τα δικά μας μέτρα να κρίνουμε και να κατανοήσουμε το θέλημά Του, αν αρχίσουμε να αμφιβάλουμε ότι είναι δίπλα μας και ότι έχει τη δύναμη να πραγματοποιήσει το θαύμα στη ζωή μας, τότε τίποτα δεν μπορεί να γίνει. Αν δεν έχουμε την παιδική απλότητα να δεχτούμε ότι για τον Θεό τα πάντα είναι δυνατά, τότε δυστυχώς και η ίδια μας η πίστη σταδιακά θα εξασθενεί και θα χαθεί.

Η υπακοή και η προθυμία πάλι είναι αλληλένδετες. Ο Χριστός μάς καλεί όλους να Τον ακολουθήσουμε, να γίνουμε μαθητές Του, να ακούσουμε τον λόγο Του και να Τον μιμηθούμε στην πορεία Του μέσα στον κόσμο, που συχνά δεν Τον δεχόταν και δεν Τον δέχεται, να συσταρωθούμε μαζί Του, να ζήσουμε τέλος μαζί Του το φως και τη χαρά της Αναστάσεως. Δεν μάς υποχρεώνει, αλλά δείχνει το δρόμο σε αυτούς που θέλουν να Τον ακολουθήσουν. Άρα η υπακοή στο θέλημα του Θεού μπορεί να εννοηθεί μόνο όταν γίνεται με προθυμία, όχι καταναγκαστικά, ούτε από φόβο, αλλά με ζέση ψυχής, με χαρά, με διάθεση αγωνιστική.

Όλα αυτά τα στοιχεία, πίστη, απλότητα, υπακοή στο θέλημα του Θεού και προθυμία, είναι τα απαραίτητα εφόδια για τη ζωή μας. Είναι εκείνα που δεν θα μας αφήσουν να αποπροσανατολιστούμε μέσα στην κακία και τους πειρασμούς του κόσμου, και θα μας οδηγήσουν στο φώς του Χριστού. Αρκεί να θέσουμε τον Χριστό ως πρώτη

επιλογή στη ζωή μας και να μιμηθούμε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, οι οποίοι «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Σύλληψις του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστοῦ Ιωάννου

Ἔτσι προφήτευσε ο προφήτης Ησαΐας για τον Πρόδρομο του Κυρίου, Ιωάννη: «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». Δηλαδή, φωνὴ ἀνθρώπου, που φωνάζει στην ἐρημο και λέει: «Ἐτοιμάστε τὸν δρόμο, ἀπ’ ὅπου θὰ ἔλθει ὁ Κύριος σὲ σᾶς Κάνετε ἴσιους καὶ ὀμαλοὺς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περάσει». Ξεριζώστε, δηλαδή, ἀπὸ τις ψυχές σας τα ἀγκάθια τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν και ρίξτε μακριὰ τὰ λιθάρια του εγωισμοῦ και της πώρωσης και καθαρῖστε με μετάνοια το εσωτερικό σας, για να δεχθεῖ τον Κύριο.

Η φωνὴ αὐτή, που ἦταν ο Ιωάννης, γεννήθηκε με θαυμαστό τρόπο. Ο Πατέρας του Ζαχαρίας ἦταν ιερέας. Την ὥρα του θυμιάματος μέσα στο θυσιαστήριο, εἶδε ἄγγελο Κυρίου, που του ἀνήγγειλε, ὅτι θα αποκτούσε υἱό και θα ονομαζόταν Ιωάννης. Ο Ζαχαρίας σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ, ἀλλὰ δυσπίστησε.

Η γυναίκα του ἦταν στείρα και γριά, πὼς θα γινόταν αὐτὸ που ἀκούγε; Τότε ο ἄγγελος του εἶπε ὅτι για να τιμωρηθεῖ η δυσπιστία του, μέχρι να πραγματοποιηθεῖ η βουλή του Θεοῦ, αὐτὸς θα ἔμενε κωφάλαλος.

Πράγματι, η Ελισάβετ συνέλαβε, και μετα εννια μῆνες ἔκανε υἱό. Μετά οκτὼ ἡμέρες, στην περιτομὴ του παιδιοῦ, οι συγγενεῖς θέλησαν να του δώσουν το ὄνομα του πατέρα του, Ζαχαρία. Ὅμως, ο Ζαχαρίας, ἔγραψε ἐπάνω σε πινακίδιο το ὄνομα Ιωάννης. Ἀμέσως δε, λύθηκε η γλῶσσα του, και η χαρὰ για ὅλους ἦταν μεγάλη.

Η Αγία Ραΐς η παρθένος

Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Βάταν (ἢ Τάμαν) της Αἰγύπτου και ἦταν θυγατέρα κάποιου Πέτρου. Ἀπὸ 12 χρονῶν ἔγινε μοναχὴ. Ὅταν κάποτε πήγε στην πηγή, μαζί με ἄλλες παρθένες, για να φέρει νερό, εἶδε πλήθος χριστιανῶν τους ὁποίους εἶχε δεμένους ο ηγεμόνας Λουκιανός. Τότε και αὐτὴ πήγε και ἔσμιξε με το πλήθος αὐτό. Ο δε δεσμοφύλακας, τη συμβούλεψε να απομακρυνθεῖ για να μη χάσει τη ζωὴ της μαζί με τους υπόλοιπους. Η δε αγία Ραΐς ὄχι μόνο δεν ἔφυγε, ἀλλὰ με ευτολμία παρουσιάστηκε μπροστὰ στον ηγεμόνα, περιγέλασε τους θεοὺς του και τον ἔφτυσε κατὰμουτρα, επειδὴ και αὐτὸς εἰρωνεύτηκε τον Χριστό. Ἀμέσως τότε τη βασάνισαν φρικτὰ και στο τέλος την ἀποκεφάλισαν, παίρνοντας ἔτσι το ἀμάραντο στεφάνι του μαρτυριοῦ.

Οι Οσίες Ξανθίπη και Πολυξένη

Ἦταν Ισπανίδες ἀδελφές και ἔζησαν στα μέσα του πρώτου αἰῶνα μ.Χ., ὅταν Καίσαρ ἦταν ο Κλαύδιος ο Α΄. Η Ξανθίπη μαζί με τον σύζυγό της Πρόβο, διδάχτηκε την χριστιανικὴ θρησκεία, και ἦλθε σ’ αὐτή, ἀπὸ τον Ἀπόστολο Παῦλο. Η Πολυξένη ἀφοῦ πήγε στην Ἀνατολή, βαπτίστηκε ἀπὸ τον πρωτόκλητο Ἀπόστολο Ἀνδρέα. Και οι δυὸ ἀδελφές,

εργάστηκαν για την χριστιανική πίστη και οδήγησαν σ' αυτήν πολλές γυναίκες. Πέθαναν και οι δυο ειρηνικά σέ προχωρημένη ηλικία, χωρίς να πάψουν μέχρι και την τελευταία τους πνοή να στηρίζουν τις ασθενικές ψυχές στη χριστιανική ελπίδα.

Ο Άγιος Νικόλαος ο Νεομάρτυρας ο παντοπώλης εκ Καρπενησίου

«... Έγώ χριστιανός είμαι και τόν Χριστό μου πιστεύω για άληθινό Θεό. Οί τιμές και τὰ όφικια ποῦ μοῦ τάξεις, δέν μοῦ χρειάζονται. Έγώ τόν Χριστό μου δέν άρνούμαι, τόν Χριστό πιστεύω, για τὸ όνομά του θά πεθάνω, Τουρκος δέν γίνομαι».

Αυτή ήταν η δυναμική απάντηση του νεαρού Νικολάου στον κριτή, όταν με πλεκτάνη προσπάθησαν να τον εξισλαμίσουν.

Ο Νικόλαος γεννήθηκε στο Καρπενήσι από γονείς ευσεβείς, που φρόντισαν και για την δική του ευσέβεια και μόρφωση. Σε ηλικία 15 χρόνων βρίσκεται στην Κωνσταντινούπολη, υπηρετώντας στο παντοπωλείο του πατέρα του, στο Ταχτά Καλέ. Κάποιος κουρέας Τούρκος όμως, που του μάθαινε την Τούρκικη γλώσσα, του έδωσε να διαβάσει την Τούρκικη ομολογία πίστης, μπροστά σε μάρτυρες, χωρίς ο Νικόλαος να γνωρίζει τίποτα. Όταν του είπαν ότι γίνεται Τούρκος, ο Νικόλαος αμέσως ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό. Η δυναμική απάντηση που έδωσε στον κριτή, έκανε τους Τούρκους να τον βασανίσουν μέσα στη φυλακή με τον πιο άγριο τρόπο. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Νικόλαος έμεινε ακλόνητος στην πίστη του. Έτσι, την Δευτέρα 23 Σεπτεμβρίου 1672 τον αποκεφάλισαν. Ήταν 15 χρονών. Το λείψανό του ενταφιάστηκε στο Μοναστήρι της Παναγίας Χάλκης. Αργότερα η κάρα του Αγίου, μεταφέρθηκε στην Ιερά Μονή Ξηροποτάμου του Αγίου Όρους

Ο Άγιος Ιωάννης ο Νεομάρτυρας ο εκ Μουσουλμάνων

Ο Άγιος αυτός νεομάρτυρας, γεννήθηκε στην Κόνιτσα της Ηπείρου, από γονείς Μουσουλμάνους. Ο πατέρας του ήταν Δερβίσης και Σέχης στο αξίωμα.

Είκοσι χρονών, μπήκε και αυτός στο τάγμα των Δερβίσηδων. Αφού έκανε αρκετά χρόνια στα Ιωάννινα, πήγε στο Βραχώρι της Αιτωλίας, όπου κατοίκησε σ' ένα οίκημα, που ονομαζόταν Μουσελίμ σεράι. Ξαφνικά όμως, άρχισε να ζεί σαν χριστιανός, πέταξε τα ενδύματα του Δερβίση και ντύθηκε χριστιανικά.

Έπειτα πήγε στην Ιθάκη, όπου δέχτηκε το Άγιο Βάπτισμα με το όνομα Ιωάννης. Όταν επανήλθε στην Αιτωλία, παντρεύτηκε στο χωριό Μαχαλάς και έκανε το επάγγελμα του αγροφύλακα.

Ο πατέρας του όμως, έστειλε απεσταλμένους να τον μεταπείσουν, αλλά αυτός τους έδιωξε. Τότε συνελήφθη από τον Μουσελίμη του Βραχωρίου, στον οποίο ομολόγησε με θάρρος το χριστιανικό του όνομα και την αγάπη του στον Χριστό.

Βασανίστηκε ανελέητα. Τελικά τον αποκεφάλισαν στις 23 Σεπτεμβρίου 1814. ΟΙ χριστιανοί παρέλαβαν το τίμιο λείψανό του και το έθαψαν σ' ένα αγρόκτημα στο Βραχώρι.